

Datum van
inontvangstneming

:

08/11/2021

Zaak C-570/21

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

13 september 2021

Verwijzende rechter:

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 juni 2021

Verzoekende partijen:

I.S.

K.S.

Verwerende partij:

YYY. S.A.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Verzoekers vorderen dat verweerster ertoe wordt veroordeeld hun een geldsom te betalen, vermeerderd met de wettelijke verdragingsrente over de bedragen die verweerster ten onrechte heeft geïnd op grond van oneerlijke bedingen in een hypothecaire kredietovereenkomst, die betrekking hebben op de aanpassing van de aflossingstermijnen van het verstrekte krediet en de daarover verschuldigde rente, alsmede op het bedrag van de op verzoekers rustende schuldenlast. In het kader van dit geding is het noodzakelijk gebleken uitlegging te geven aan het begrip „consument” en met name aan de aard van het verband tussen de verrichte rechtshandeling en de economische activiteit van een kredietnemer die een natuurlijke persoon is.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële vraag

Uitlegging van het Unierecht, met name van artikel 2, lid 1, onder b), en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad; artikel 19, lid 3, onder b), VEU en artikel 267 VWEU.

Prejudiciële vragen

1. Moeten artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten en de overwegingen daarvan aldus worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staan dat de definitie van het begrip „consument” wordt uitgestrekt tot een persoon die een beroepsactiviteit uitoefent en die tezamen met een kredietnemer die geen dergelijke activiteit uitoefent een overeenkomst inzake een aan een vreemde valuta gekoppeld krediet heeft gesloten, wanneer dat krediet deels wel en deels niet is bestemd voor beroepsmatig gebruik door een van de kredietnemers, en niet alleen wanneer het beroepsmatige gebruik dermate marginaal is dat het moet worden geacht in de globale context van de betrokken overeenkomst een onbetekenende rol te spelen, en dat de omstandigheid dat het niet-beroepsmatige aspect zwaarder weegt in dat opzicht irrelevant is.

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: moeten artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten en de overwegingen daarvan aldus worden uitgelegd dat het begrip „consument” in die bepaling ook ziet op een persoon die ten tijde van de ondertekening van een overeenkomst een beroepsactiviteit uitoefende, terwijl de andere kredietnemer geen dergelijke activiteit uitoefende, in een situatie waarin beide personen met een bank een overeenkomst inzake een aan een vreemde valuta gekoppeld krediet hebben gesloten waarvan het kapitaal deels wel en deels niet voor de bedrijfsdoeleinden van een van de kredietnemers is gebruikt, wanneer het beroepsmatige gebruik niet marginaal van aard is en in de globale context van de kredietovereenkomst geen onbetekenende rol speelt, het niet-beroepsmatige aspect zwaarder weegt en het krediet zonder het beroepsmatige gebruik van het verstrekte kapitaal niet voor de niet-beroepsmatige doeleinden had kunnen worden verstrekt?

Aangevoerde bepalingen van gemeenschapsrecht

Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten: de vierde en de tiende overweging, artikel 2, onder b), en artikel 3, lid 1

Richtlijn 2011/83/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en

tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad: overweging 17

Verordening (EU) nr. 524/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2013 betreffende onlinebeslechting van consumentengeschillen en tot wijziging van verordening (EG) nr. 2006/2004 en richtlijn 2009/22/EG (verordening ODR consumenten): overweging 13

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Ustawa-Kodeks cywilny (burgerlijk wetboek) van 23 april 1964 (Dz. U. nr. 16, volgnr. 93, zoals gewijzigd; hierna: „k.c.”)

Artikel 22¹

Onder „consument” wordt verstaan een natuurlijke persoon die met een ondernemer een rechtshandeling verricht die niet rechtstreeks verband houdt met zijn economische activiteiten of beroepsactiviteiten.

Artikel 385¹

1. Bepalingen in een consumentenovereenkomst waarover niet afzonderlijk is onderhandeld, binden de consument niet indien zijn rechten en verplichtingen daarin worden vastgesteld op een wijze die in strijd is met de goede zeden en een grove schending van zijn belangen vormt (onrechtmatige contractuele bepalingen).

Dat geldt niet voor de bepalingen over de voornaamste prestaties van de partijen, waaronder de prijs of de vergoeding, indien deze eenduidig zijn geformuleerd.

2. Indien een contractuele bepaling de consument overeenkomstig lid 1 niet bindt, blijven partijen gebonden door de overeenkomst zonder dat beding.

3. Over contractuele bepalingen is niet afzonderlijk onderhandeld indien de consument daarop geen werkelijke invloed heeft gehad. Dit betreft met name bepalingen die ontleend zijn aan een modelovereenkomst die door de contractant aan de consument wordt aangeboden.

4. De bewijslast voor het feit dat afzonderlijk over een beding is onderhandeld, berust bij de partij die zich daarop beroept.

Ustawa-Prawo bankowe (wet op het bankwezen) van 29 augustus 1997 (geconsolideerde tekst Dz. U. 2019, volgnr. 2357)

Artikel 69 in de thans geldende versie

1. Uit hoofde van een kredietovereenkomst verbindt de bank zich ertoe de kredietnemer gedurende de in de overeenkomst vastgestelde periode een voor een

bepaald doel te gebruiken geldbedrag ter beschikking te stellen en verbindt de kredietnemer zich ertoe dit geldbedrag onder de in de overeenkomst vastgestelde voorwaarden te gebruiken, het bedrag van het gebruikte krediet met de rente terug te betalen op de vastgestelde aflossingsdata en een commissie op het verstrekte krediet te betalen.

2. Een kredietovereenkomst dient schriftelijk te worden gesloten en moet met name de hiernavolgende gegevens bevatten:

- 1) de partijen bij de overeenkomst;
- 2) het kredietbedrag en de valuta van het krediet;
- 3) het doel waarvoor het krediet is verstrekt;
- 4) de voorwaarden en termijnen voor de aflossing van het krediet;
- 4a) in het geval van een kredietovereenkomst die luidt in of is gekoppeld aan een andere valuta dan de Poolse munteenheid: gedetailleerde regels voor de wijze en het tijdstip van de vaststelling van de wisselkoers op basis waarvan met name het kredietbedrag, de aflossingen en de maandelijkse termijnen (hoofdsom en rente) worden berekend, alsmede de regels voor de omrekening in vreemde valuta bij verstrekking of aflossing van het krediet;
- 5) de debetrente en de voorwaarden voor de wijziging daarvan;
- 6) de wijze van garantie van de aflossing van het krediet;
- 7) de omvang van de bevoegdheden van de bank in verband met het toezicht op het gebruik en de aflossing van het krediet;
- 8) de termijnen voor en wijzen van de terbeschikkingstelling van het krediet aan de kredietnemer;
- 9) het bedrag van de commissie, indien de overeenkomst daarin voorziet;
- 10) de voorwaarden voor wijziging en beëindiging van de overeenkomst.

3. In het geval van een kredietovereenkomst die luidt in of is gekoppeld aan een andere valuta dan de Poolse munteenheid, mag de kredietnemer zowel de maandelijkse aflossingen (hoofdsom en rente) als een vervroegde aflossing van het volledige of een deel van het kredietbedrag rechtstreeks in die valuta verrichten. In dat geval worden in de kredietovereenkomst ook regelingen vastgesteld voor het openen en het aanhouden van een rekening waarop de fondsen voor de aflossing van het krediet worden gestort, alsmede regelingen voor de terugbetaling vanaf die rekening.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 In 2006 hebben verzoekers de rechtsvoorganger van verweerster YYY. S.A. verzocht hun een aan de Zwitserse frank (CHF) gekoppeld hypothecair krediet ten bedrage van 206 120,00 Poolse zloty (PLN) te verstrekken. Ten tijde van de indiening van de kredietaanvraag en de sluiting van de overeenkomst oefende verzoekster I.S. een economische activiteit in de vorm van een personenvennootschap uit. Als financieringsdoelstelling van het krediet vermeldten verzoekers een bedrag van 96 120,00 PLN, dat zou worden gebruikt voor de herfinanciering van consumentenverplichtingen, alsmede een bedrag van 110 000,00 PLN, dat voor willekeurige consumptiedoeleinden zou worden gebruikt. Verzoeker K.S. was op dat ogenblik werkzaam krachtens een arbeidsovereenkomst.
- 2 Op 21 maart 2006 hebben verzoekers een overeenkomst inzake een aan de wisselkoers van de CHF gekoppeld hypothecair krediet ten bedrage van 198 996,73 PLN gesloten onder de voorwaarden van deze kredietovereenkomst en het bijbehorende reglement voor hypothecaire kredietovereenkomsten. De eerste krediettranche was bestemd voor de aflossing van een krediet op de rekening-courant van het door verzoekster geëxploiteerde bedrijf WWW. s.c. (70 000,00 PLN), alsmede voor de betaling van vergoedingen uit hoofde van verschillende verzekeringen (1 216,80 PLN, 3 979,93 PLN en 3 800,00 PLN). De tweede tranche was bestemd voor de aflossing van kredieten en andere financiële verplichtingen van de kredietnemers alsmede voor willekeurige consumptiedoeleinden via de bankrekening van een van de kredietnemers (93 880,00 PLN). Overeenkomstig artikel 2, lid 2, van de overeenkomst diende het kredietbedrag op de datum van uitbetaling in de indexeringsvaluta te worden omgerekend volgens de aankoopkoers voor vreemde valuta's die was vastgesteld in de door de bevoegde afdeling van de bank opgestelde en op de datum van uitbetaling van toepassing zijnde „Bancaire wisselkoerstabel voor in vreemde valuta's luidende en aan vreemde valuta's gekoppelde kredieten”. Het verschuldigde aflossingsbedrag diende te worden vastgesteld als het equivalent van de verschuldigde aflossing in de indexeringsvaluta, na omrekening op basis van de verkoopkoers voor vreemde valuta's als vastgesteld in de op de datum van aflossing van toepassing zijnde Bancaire wisselkoerstabel voor in vreemde valuta's luidende kredieten. De kredietnemers hebben verklaard dat zij op de hoogte waren van het wisselkoersrisico in verband met de schommeling van de indexeringsvaluta ten opzichte van de PLN gedurende de volledige looptijd van het krediet en hebben dit risico aanvaard.
- 3 Verzoekers hebben een vordering tegen verweerster YYY. S.A. ingesteld en hebben daarbij verzocht om betaling van een bedrag van 13 142,03 PLN, vermeerderd met de wettelijke vertragingsrente, uit hoofde van de bedragen die door verweerster ten onrechte zijn geïnd krachtens de in de kredietovereenkomst opgenomen oneerlijke bedingen. Ter terechtzitting heeft verzoekster I.S. bevestigd dat het bedrag van 70 000,00 PLN van het bij de rechtsvoorganger van de verwerende bank aangegane krediet bestemd was voor de aflossing van een

krediet op haar bedrijfsrekening. Na aflossing hiervan is deze bankrekening gesloten. Zij heeft bovendien verklaard dat de aflossing van deze schuld een noodzakelijke voorwaarde was voor de toekenning van het krediet door de rechtsvoorganger van de verwerende bank.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 4 Volgens verzoekers heeft verweerster de gevorderde bedragen ten onrechte geïnd krachtens in de kredietovereenkomst opgenomen oneerlijke bedingen betreffende de aanpassing van de aflossingstermijnen en de op hen rustende schuldenlast.
- 5 De verwerende bank heeft daarentegen betoogd dat de betwiste overeenkomst een beroepsmatig oogmerk had en dat ook in het kredietbesluit uitdrukkelijk is aangegeven dat het krediet is verstrekt voor de aflossing van een zakelijk krediet, zodat verzoekers geen rechtsbescherming uit hoofde van artikel 385¹ k.c. genoten.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 6 De onderhavige zaak betreft de kwestie van oneerlijke bedingen in een aan de wisselkoers van een vreemde valuta gekoppelde kredietovereenkomst. Het door de verwijzende rechter op te lossen dilemma houdt geen verband met de inhoudelijke aspecten van de kredietovereenkomst, zoals behandeld in de bestaande rechtspraak van het Hof betreffende de uitlegging van de bepalingen van de artikelen 3, 4 en 5 van richtlijn 93/13/EEG (zie o.a. arresten van 14 juni 2012, *Banco Español de Crédito*, C-618/10, EU:C:2012:349; 30 april 2014, *█*, *█* C-26/13, EU:C:2014:282; 31 mei 2018, *█* C-483/16, EU:C:2018:367, 14 maart 2019, *█* C-118/17, EU:C:2019:207, en 3 oktober 2019, *█* C-260/18, EU:C:2019:819), maar met het probleem van de persoonlijke werkingssfeer van voornoemde richtlijn. De verwijzende rechter acht het namelijk noodzakelijk om uitlegging te geven aan het begrip „consument” en met name aan de aard van het verband tussen de verrichte rechtshandeling en de economische activiteit van een van de kredietnemers, die een natuurlijk persoon is. Het ter omzetting van richtlijn 93/13/EEG in Pools recht vastgestelde artikel 22¹ k.c. hanteert het betrekkelijk vage criterium dat er geen rechtstreeks verband tussen de economische activiteit of de beroepsactiviteit van de consument en de door hem verrichte rechtshandeling mag bestaan. De letterlijke uitlegging van deze bepaling leidt derhalve tot de conclusie dat een indirect verband wel toelaatbaar is.
- 7 Wat betreft de uitlegging van artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13/EEG merkt de verwijzende rechter op dat het Hof zich over deze kwestie heeft uitgesproken in de arresten van 22 november 2001, *Cape en Idealservice MN RE*, gevoegde zaken C-541/99 en C-542/99, EU:C:2001:625; 15 januari 2015, *█* C-537/13, EU:C:2015:14, en 3 september 2015, *█* C-110/14, EU:C:2015:538, in de beschikkingen van 19 november 2015, *█* C-74/15, EU:C:2015:772, en 14 september 2016, *█* C-534/15, EU:C:2016:700, alsook in de arresten

van 21 maart 2019, ██████████ C-590/17, EU:C:2019:232; 2 april 2020, ██████████ C-329/19, EU:C:2020:263, en 9 juli 2020, Raiffeisen Bank en BRD Groupe Société Générale, gevoegde zaken C-698/18 en C-699/18, EU:C:2020:537. De verwijzende rechter wenst te vernemen of het begrip „consument” in de zin van artikel 2, onder b), van de richtlijn ook ziet op gehuwde kredietnemers van wie er slechts een economische activiteit uitoefent, en die een overeenkomst inzake een aan een vreemde valuta gekoppeld krediet hebben gesloten (die mogelijk oneerlijke bedingen in de zin van artikel 3, lid 1, van de richtlijn bevat) dat na verwerving van de kredietmiddelen voor een klein (niet overwegend maar evenmin marginaal) gedeelte is bestemd voor de aflossing van een krediet op de bedrijfsrekening (70 000 PLN van het totale verstrekte krediet ten bedrage van 198 996,73 PLN) van een van de kredietnemers (hetgeen dus verband houdt met de beroepsdoeleinden van deze kredietnemer) en dat deels is bestemd voor consumptiedoeleinden die geen verband houden met de uitgeoefende economische activiteit (128 996,73 PLN van het totale verstrekte krediet ten bedrage van 198 996,73 PLN). De kern van de in deze zaak te bieden uitkomst, waarvan het verdere onderzoek afhangt, bestaat er derhalve in dat moet worden verduidelijkt of een persoon die bij de verrichting van een rechtshandeling met een ondernemer een dubbele (gemengde) persoonlijke rol vervult, bescherming door de richtlijn geniet.

- 8 De kwestie van de zogenoemde gemengde overeenkomsten (waarbij een natuurlijke persoon een rechtshandeling verricht die verband houdt met zijn economische activiteit en die daar tegelijkertijd andere doelen mee nastreeft) is door het Hof behandeld in het kader van de procedureregels inzake de rechterlijke bevoegdheid in consumentenzaken. In het arrest van 20 januari 2005, ██████████ C-464/01, EU:C:2005:32, heeft het Hof geoordeeld dat de bevoegdheidsregels van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken aldus moeten worden uitgelegd dat een persoon die een overeenkomst heeft gesloten inzake een goed dat deels wel en deels niet voor beroepsmatig gebruik is bestemd zich niet op de bijzondere bevoegdheidsregels van de artikelen 13 tot en met 15 Executieverdrag kan beroepen, tenzij het beroepsmatige gebruik dermate marginaal is dat het in de globale context van de betrokken verrichting onbetekenend is en dat de omstandigheid dat het niet-beroepsmatige aspect zwaarder weegt daarbij irrelevant is. Bovendien staat het aan de aangezochte rechter te beoordelen of de betrokken overeenkomst is gesloten om in niet-onbelangrijke mate aan beroepsmatige behoeften van de betrokken persoon te voldoen dan wel of het beroepsmatige gebruik integendeel slechts een onbeduidende rol vervulde. Daartoe moet de rechter rekening houden met alle relevante feitelijke gegevens die objectief uit het dossier blijken. Met omstandigheden of elementen waarvan de wederpartij bij de sluiting van de overeenkomst kennis had kunnen hebben moet daarentegen enkel rekening worden gehouden indien de persoon die zich op de hoedanigheid van consument beroept zich aldus heeft gedragen dat bij de wederpartij bij de overeenkomst te goeder trouw de indruk is kunnen ontstaan dat hij voor beroepsdoeleinden handelde.

- 9 In het aangehaalde arrest in zaak C-464/01 vormen de bevoegdheidsregels inzake consumentenovereenkomsten een uitzondering op de algemene bevoegdheidsregels van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (thans verordening nr. 1215/2012). Bijgevolg moeten deze bevoegdheidsregels strikt worden uitgelegd. Een dergelijke restrictieve uitlegging van het begrip „consument” vloeit voort uit het feit dat de rechterlijke bevoegdheid in consumentenzaken een afwijking vormt van het algemene beginsel dat de bevoegdheid om kennis van een zaak te nemen berust bij de rechterlijke instantie van de lidstaat waar de verweerder zijn gewone verblijfplaats heeft. Volgens de verwijzende rechter gaat de beantwoording van de gestelde prejudiciële vragen op de wijze van voornoemd arrest mogelijk in tegen de doelstellingen van richtlijn 2011/83/EU (overweging 17) en verordening nr. 524/2013 (overweging 13). In deze handelingen wordt uitdrukkelijk aangegeven dat in het geval van gemengde overeenkomsten (zoals die welke in de onderhavige zaak aan de orde is) de beroepsmatige doelstelling niet noodzakelijkerwijs „marginaal” hoeft te zijn (zoals in het arrest [REDACTED] en dat het volstaat dat het handelsoogmerk zo „beperkt” is dat het binnen de globale context van de overeenkomst niet overheerst. Volgens de Uniewetgever moet het begrip „consument” derhalve zeker ruimer worden opgevat dan in het arrest in zaak C-464/01. In de thans geldende handelingen die functioneel verband houden met richtlijn 93/13/EEG ziet het begrip „consument” tevens op een persoon die met een ondernemer een overeenkomst heeft gesloten die deels met bedrijfsdoeleinden en deels met consumptiedoelstellingen verband houdt. Het beroepsmatige oogmerk hoeft daarentegen niet minimaal (onbeduidend) te zijn, en het volstaat dat het niet zwaarder weegt dan het niet-beroepsmatige oogmerk. Deze uiteenlopende uitleggingen van het begrip „consument” rechtvaardigen de noodzaak om deze door middel van een prejudiciële beslissing te laten verduidelijken. Wanneer de uitlegging in zaak C-464/01 wordt aanvaard, zou dit er namelijk toe leiden dat de vordering in de onderhavige zaak moet worden afgewezen, aangezien verzoekers 65 % van het krediet voor een niet-beroepsmatige doelstelling hebben gebruikt en 35 % voor een beroepsmatige doelstelling van een van de kredietnemers, hetgeen niet als een marginale (onbeduidende) verhouding kan worden beschouwd. De uitlegging in de overwegingen van de latere consumentenrichtlijnen zou daarentegen tot gevolg hebben dat de kredietnemers consumenten zijn, waardoor het voorwerp van de overeenkomst zou kunnen worden getoetst aan het bestaan van eventuele oneerlijke contractuele bedingen. Het is evenzeer van belang de criteria vast te stellen aan de hand waarvan de verwijzende rechter kan nagaan of het beroepsmatige doel van een van de verzoekers niet overheersend en slechts beperkt was, zoals mogelijk volgt uit de omstandigheid dat het krediet zonder de aflossing van de bedrijfsschuld niet voor het niet-beroepsmatige doel had kunnen worden verstrekt.
- 10 Wanneer de nationale rechterlijke instanties de restrictieve uitlegging van zaak C-464/01 blijven toepassen, zonder dat de in dit verzoek om een prejudiciële beslissing genoemde aspecten worden verduidelijkt, zou dit ertoe kunnen leiden

dat kredietnemers in soortgelijke zaken de hoedanigheid van consument wordt ontnomen, waardoor zij op nationaal niveau geen effectieve rechterlijke bescherming genieten, hetgeen in strijd is met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten.

- 11 Daarnaast pleiten de datum waarop partijen de in de onderhavige zaak aan de orde zijnde overeenkomst hebben gesloten (21 maart 2006), die voorafgaat aan de inwerkingtreding van de bepalingen van richtlijn 2011/83/EU en verordening nr. 524/2013, alsmede het rechtszekerheidsbeginsel en de criteria van een systematische uitlegging, volgens welke identieke begrippen in het gehele rechtsstelsel op uniforme wijze moeten worden uitgelegd, voor de uitlegging van het begrip „consument” in de zin van richtlijn 93/13/EEG die door het Hof is gehanteerd in het arrest in zaak C-464/01.
- 12 Gelet op de hierboven uiteengezette twijfels omtrent de tot op heden gehanteerde uitlegging van het begrip „consument” is de verwijzende rechter van oordeel dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor niet-ontvankelijkheid van het verzoek om een prejudiciële beslissing uit hoofde van de leer van de acte éclairé of de acte clair. Een ruime uitlegging van het begrip „consument” in de zin van artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13/EEG, zoals die welke voortvloeit uit overweging 17 van richtlijn 2011/83/EU en overweging 13 van verordening nr. 524/2013, verdient de voorkeur, hetgeen, gelet op het functionele verband tussen de genoemde rechtshandelingen, het gevolg is van de teleologische uitlegging.
- 13 De verwijzende rechter is van oordeel dat het begrip „consument” in de zin van artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13/EEG zich verzet tegen een uitlegging als die welke is gehanteerd in het arrest in zaak C-464/01. Het verband tussen een gesloten overeenkomst en een uitgeoefende economische activiteit kan er niet a priori toe leiden dat een partij bij een rechtshandeling haar hoedanigheid van consument verliest wanneer de betrokken overeenkomst, zij het slechts ten dele, is gesloten met het oog op de uitoefening van die economische activiteit. Evenmin hoeft het gedeeltelijke verband met de uitoefening van de economische activiteit verwaarloosbaar of marginaal te zijn, zoals wordt aangegeven in het arrest in zaak C-464/01. Het volstaat daarentegen aan te tonen dat het bedrijfsmatige verband met de overeenkomst beperkt en in de globale context van de overeenkomst niet overheersend is, zonder dat dit verband daarentegen noodzakelijkerwijs marginaal (onbetekenend) hoeft te zijn.
- 14 Gelet op de hierboven uiteengezette argumenten moet op de gestelde prejudiciële vragen worden geantwoord dat artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13/EEG en de overwegingen daarvan aldus moeten worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staan dat de definitie van het begrip „consument” wordt uitgestrekt tot een persoon die een economische activiteit uitoefent en die tezamen met een kredietnemer die geen dergelijke activiteit uitoefent een overeenkomst inzake een aan een vreemde valuta gekoppeld krediet heeft gesloten, wanneer dat krediet deels wel en deels niet voor beroepsmatig gebruik door een van de kredietnemers is bestemd, ook wanneer het beroepsmatige gebruik niet dermate marginaal is dat

het in de globale context van de betrokken overeenkomst onbetekenend is, maar dat het beroepsmatige gebruik beperkt moet zijn en niet overheersend mag zijn, alsook dat de omstandigheid dat het krediet zonder het beroepsmatige gebruik ervan niet voor niet-beroepsmatige doeleinden had kunnen worden verstrekt een objectief criterium kan vormen bij de beoordeling of het beroepsmatige doel van de overeenkomst beperkt en het niet-beroepsmatige doel overheersend is.